

tes ühel ajal walguse ja tähtega on sündinud, tähendab üks aastasada palju wähem kui üks minut maapealses elus — hullus saatanas ta Portugali maad mööda ja läis nende wägewate kuningate õues, kelle käes maailma-walitsus oli.

Ühel suwedhtul, pilwed oliwad walged kui peapiis-koppide riided, õht oli leige ja wainne, hullus kurat gitarre (mänguriist) seljas Lisaboni lillerikkas ümbruskonnas. Ühe toreba loosi ette jäi ta mõtetes seisma! Ta nägi, kuidas looja mineja päikese wiimsed kiired püha kujusid müüride peal oma paistega kui krooniga ehtistwad ja kuidas widewiku warjud saladust täis altmaailma ruumidest ülesse tõustwad.

Palkoni peale astus noor ilus neitsi wälja ja waatas wailides lastwawa pimedusesse. Silmadest oli näha, et ta oli nutnud ja tema näo peal oliwad weel walu jäljed näha, aga palge peal wälkus kui hommikueha ätitfelt, kui pehmed gitarre heale heliswad ja noor rüütel palkoni peale astus, laulja ja laulik, suurte silmadega, mis oma armulose poole üles waatastwad. Neitsi naeratas.

Pime oli juba ja siidist lõeredelid mööda tuli noormees üles palkoni peale, seal istustwad nad mõlemad kiwipingi peale maha suure Kristuse kuu jalgade ette ja, teine teisel käest kinni wõttes, kuulastwad õõ magusaid heali, tolle õõ heali, mis nii selge ja nii täis rahu oli, nagu hingede isamaa.

Ta jälle oli kuulda palkoni alt gitarre heali, imelaul ehmatas armastajaid. Ta lena rüütel lahwatand näoga, wälkuwa silmadega ja naerwa suuga hüüdis noortmeest palkoni pealt alla kassiwõitlusele.

„Kas sa näed, mo armastatud ohlekuningas!“ hüüdis kurat, „ega see ilus neitsi sinu jänese südamega sugugi ühte ei sünni; waata aga tema kollaseid juukseid ja sa näed, et nad minu süstimusta hiustega wäga kofu sünniwad, tema punased huuled armastawad werega wärwitund kaitseriistu nagu mina neid lannan, ilus neitsi on minu päralt, herra üliõpilane!“ Noormees wõttis ehmatand neitsi käest lõwaste kinni. Aga kurat pillas edasi: „Ära nuta nüüd, sa arg rüütel, sin ristteest lõrwale on rohiline peenar, mis niikasti waga tuibele kui ta sulle surnuwoodits sünnib, ja kui sa oma südant armulosele tahad jätta, siis ära ole sellepärast mitte mures: mina ise wiika ta temale ühes kannikeste limbutefega ja pealegi weel

tuldlausi peal minu oma maitse järele ehitud. Sa saakramentide pärast ära lurda, ma lasen sinu bingele tules tarastada ja tuhat turjawaimu laulab sulle suurt surmalaulu, nõnda et isegi wana Sumal seal ülemel taewas tabe-daks läheb.“

Maria tõusis üles ja oma peigmeest Kristuse kuu alla tõmmates, hüüdis ta: „Mine!“

Kurat jäi wait! — Etis pani ta walju healega naerma: Wuih, kuidas siin Jerusalemi järele lõhnab!“ ja kadus aegamisõ õõ pimedusesse ära.

Kaua oliwad mõlemad palwes põlwepeal maas Onnistegija kuu ees, siis tõmbas peigmees pühalikult pruudi juustest kuldõndela, tõusis üles ja, kui ta tema südamele oli suud andnud, kirjutas ta nõela terawa otsaga mõlemad tähed M. ja A., Maria ja Antonio, kiwi sisse.

Saatanas ei jõudnud ilusat neitsit ära unustada ja hakkas loosi ümber läima. Ühel õhtul, kui noored jälle palkoni peal loos istustwad, läis üks lahti ja tõrge lastwuga isand seisis armastajate ees. „Sia!“ hüüdis tütarlaps ärdaste. Rüütel aga, kelle kannul kurat irwitades läis, kästis tütarlast wait olla.

„Kus tahad sa ennast üles puua lasta? küsis wõdras noortmeest lähidelt. Aga tütarlaps hakkas tema ümbert Anni. „Sia!“ palus ta haledaste, „ta on Onnistegija ees minu abilaas, waata,“ ja seal juures näitas ta käega mõlemata tähtede peale Kristuse kuu südame kohal. „Kratfi nad maha, rüütel!“ kästis kurat, „see ei ole muud kui surnud marmor!“

Sel filmapilgul sündis ootamata ime: tafa tõstis Onnistegija oma läe ja kattis sellega warjates kirja oma südame kohal.

Ühe wanamees nuttis ja saatanas wailis jälle. „Sa oled wõitnud!“ hüüdis ta, pani noorte inimeste käed kofu ja kadus siis õõpimedusesse ära.

Kui tähed hakkastwad kustuma, istus üks mees üfina risttee ääres; tema lõrwal seisis ülikus noormees. „Too neitsi oli mulle wäga meele järele!“ õhtas kurat; „aga ah — armastuse käigid ei õnnesta mul enam sugugi, ilus Imperia naerab minu üle ja ütleb koguni, et mina olewat enese wana Sumalale ära müünud.“

„Naiske lora!“ tõõstis ilus noormees ennast. „Slusad naiskerahwad on ammugi wana jumalatega surnud. Mehed on tänapäew unistajad ja mungad, armastajad